

KONINKRIJK. SUPPLEMENT 3

[DE BRIEF AAN DE ROMEINEN] INLEIDING OP DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

We behandelen de oorsprong van deze brief: Wie heeft de brief geschreven? Wanneer en waar werd het geschreven? Hoe wordt deze brief ingedeeld? Wat is de inhoud van deze brief? Wat is de belangrijkste boodschap van deze brief? Hoe moeten we bepaalde moeilijke punten in deze brief uitleggen?

A. DE SCHRIJVER VAN DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

De schrijver is een Jood (Romeinen 9:3-4), die helemaal bekend is met zowel de Hebreeuwse tekst van het Oude Testament als de Griekse vertaling daarvan. Hij is ook op hoogte van de Joodse meningen en vooroordelen en de Griekse wereld. De schrijver van de brief aan de Romeinen is even goed vastgesteld als de schrijvers van de andere Bijbelboeken en zelfs schrijvers van boeken in de antieke wereld. In de brief aan de Romeinen introduceert Paulus zich als de schrijver (Romeinen 1:1) en hij spreekt op verschillende plaatsen in de brief in de eerste persoon. Alle oude kerkvaders bevestigen dat Paulus de schrijver van de Romeinenbrief is.

B. DE GEADRESSEERDEN VAN DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

Hoe is de gemeente te Rome tot stand gekomen?

1. De verstrooiing van de Joden naar verschillende landen.

De verstrooiing van de Joden begon met de ballingschap van het noordelijke koninkrijk van Israël naar Assyrië in de 8ste eeuw v.C. en de ballingschap van het zuidelijke koninkrijk van Juda naar Babylon in de 7-6de eeuw v.C. Ook na de verstrooiing bleven heel veel Joden in Babylonië (het moderne Irak), Perzië (het moderne Iran), Egypte, Soedan, Syrië, Klein Azië (het moderne Turkije) Griekenland en Italië wonen. Door deze voorzienigheid van God werd de verstrooiing van de Joden de belangrijkste reden dat het evangelie zo snel naar heel veel landen in het oude Romeinse Rijk verspreid werd. De Joden kregen van de Romeinen toestemming om hun godsdienst volgens eigen gewoonten overal in het Romeinse Rijk te beoefenen. Zij bouwden overal in deze landen synagogen (plaatsen voor hun bijeenkomsten). Vele niet-Joden (heidenen) kwamen naar de synagogen, werden aangetrokken door het monotheïsme (de aanbidding van maar één God) in het Oude Testament en bekeerden zich tot de Joodse religie.

Niet-Joden (heidenen) die zich lieten besnijden en die de hele Wet gingen onderhouden, werden “proselieten” (Grieks: prosélutoi) (mensen die van één godsdienst naar een ander godsdienst *overgingen*) (Handelingen 2:10; 13:43) genoemd. Niet-Joden (heidenen) die alleen maar gingen geloven in die ene God en ook de Tien Geboden (Exodus 20:1-17) aanvaardden, maar zich niet lieten besnijden en ook de rest van de ceremoniële wet niet onderhielden, werden “vereerders van God” (Grieks: sebomenoi) genoemd (Handelingen 16:14). In Handelingen 13:42-43 drongen mensen (waarschijnlijk mensen die voorheen heidenen waren) erop aan dat Paulus en Barnabas weer in de synagoge kwamen spreken. Toen zij dat gedaan hadden volgden vele Joden, proselieten en godvrezenden hen. Zij (Paulus en Barnabas) spoorden deze Joden, proselieten en godvrezenden vanuit de heidenen aan om bij de genade van God (dat wil zeggen, de Christelijke boodschap) te blijven.

Omdat de apostelen van Jezus Christus allemaal Joden waren, hadden zij vrije toegang tot de synagogen, waar zij het evangelie konden verkondigen en contact konden maken met Joden zonder argwaan bij de overheid te wekken. Deze proselieten en vereerders van God waren het meest bereid om het evangelie aan te nemen en vormden de basis van veel nieuwe christelijke gemeenten onder de niet-Joden (heidenen) in al deze landen (Handelingen 13:43-49)

2. De Joden in Rome.

Er woonden veel Joden en proselieten in Rome, de hoofdstad van het Romeinse Rijk. Eerst waren velen van hen gevangenen, maar bleven na hun bevrijding in Rome wonen, vooral in een gemeenschap aan de overzijde van de rivier de Tiber. Zij kregen veel invloed op de Romeinen. Romeinse schrijvers spreken over synagogen als plaatsen waar veel mensen graag heengingen, dreven de spot met Romeinen die Joden werden en zeiden dat Romeinse proselieten gaven aan Jeruzalem stuurden, vooral in tijden van droogte (zie Handelingen 11:28-30).

3. De oorsprong van de gemeente in Rome.

Het is onbekend hoe het evangelie voor het eerst naar Rome is gekomen.

(1) De bediening van Jezus.

De vroegste bediening onder de Romeinen kwam van Jezus Christus Zelf. In Zijn bediening richtte Hij Zich ook op niet-Joden (Matteüs 8:5-11; Johannes 4:7; 12:20-21). Bijvoorbeeld in Matteüs 8:5-12 genas Hij een Romeinse hoofdman.

(2) De bediening van Petrus.

Op de eerste Pinksterdag (mei 30 n.C.) waren Joden zowel als proselieten in Jeruzalem aanwezig om het Pinksterfeest te vieren (Handelingen 2:10-11). Er waren hoogstwaarschijnlijk ook proselieten aanwezig onder de drieduizend mensen die zich tot Jezus Christus bekeerd hadden na de verkondiging van de apostel Petrus. Zij hebben na hun terugkeer het evangelie in Rome verspreid.

De traditie dat de apostel Petrus de gemeente in Rome gesticht had, is mogelijk en is gebaseerd op een uitspraak van Dionysius van Korinte in de tweede helft van de tweede eeuw n.C. De gebeurtenissen die in Handelingen 1 tot 12 beschreven worden, vonden plaats tussen 30 en 44 n.C. Het is mogelijk dat de apostel Petrus Rome op verschillende gelegenheden bezocht had ten einde de Joodse christenen die daar woonden op te bouwen. In 36 n.C. was Petrus in Jeruzalem en ontmoette hij de pas bekeerde Paulus (Handelingen 9:26-28; Galaten 1:18). In ongeveer 40 n.C. verkondigde Petrus het evangelie aan niet-Joden (heidenen) in Caesarea (Handelingen 10:1-48). Dit was nog vóór keizer Claudius regeerde (Handelingen 11:28) en koning Herodus (Handelingen 12:1) de heerschappij over Judea van Claudius ontving. Vanaf 41 n.C. veranderde de houding van de Joden te Jeruzalem tegenover de apostelen. In 44 n.C. liet Herodus Petrus arresteren en gevangen zetten. De gemeente bad voor hem in het huis van de moeder van Markus. Petrus werd op wonderbaarlijke wijze door een engel van God uit de gevangenis bevrijd. Toen verliet Petrus Jeruzalem (Handelingen 12:1-17). Omdat de christenen in hun huis bijeenkwamen, kende Markus waarschijnlijk de andere apostelen en de vroege volgelingen van Jezus Christus.

(3) De bediening van Markus.

Volgens het getuigenis van vroege kerkvaders werkte Markus met Petrus in Rome. Dit gebeurde waarschijnlijk in de periode na 44 n.C. toen Petrus Jeruzalem had verlaten en naar een andere plaats reisde.

De kerkvader Eusebius schreef in 300 n.C. “Markus, de discipel en uitlegger van Petrus, schreef (in zijn Markus Evangelie) wat Petrus verkondigd had.” De kerkvader Clemens van Alexandrië schreef in 190 n.C. “De aanleiding voor het schrijven van het Markus Evangelie was de volgende: Petrus had het Woord in het openbaar in Rome verkondigd ... Markus was voor een lange tijd zijn volgeling en kon zich de verkondiging van Petrus herinneren. Veel mensen die aanwezig waren spoorden Markus aan op te tekenen wat Petrus verkondigd had. Dat deed hij en hij verspreidde het Evangelie onder hen die dat verzocht hadden. Toen Petrus dit hoorde, heeft hij dit niet sterk verboden of bevorderd.”

En de kerkvader Papias, die een discipel van de apostel Johannes was, schreef in 115 n.C. “Markus werd de vertolker van Petrus en tekende op ... wat hij zich herinnerde over wat de Heer gezegd en gedaan had. ... Markus gaf nauwkeurig aandacht om niets weg te laten van wat hij gehoord had en ook om niets te vervalsen.”

Er is hoegenaamd geen reden om het eenduidige getuigenis van de oude geschiedschrijvers in twijfel te trekken dat Markus dit Evangelie geschreven had en dat hij dat op de prediking en onderricht van de apostel Petrus te Rome gebaseerd had. Markus schreef zijn Evangelie van Markus tussen 44-46 n.C. te Rome voor de Romeinen.

(4) De bediening van andere christenen.

Mensen reisden naar alle delen van het Romeinse Rijk via een netwerk van Romeinse wegen en via bootreizen tussen begin maart en het midden van november. Het Nieuwe Testament spreekt over verschillende grote reizigers naar en van Rome. Priscilla en Aquila reisden van Pontus (in Klein Azië) naar Rome, van Rome naar Korinte (Handelingen 18:2), van Korinte naar Efeze (Handelingen 18:18-19; 1 Korintiërs 16:19), van Efeze naar Rome (Romeinen 16:3), en weer van Rome naar Efeze (2 Timoteüs 4:19).

Ook Lukas, Timoteüs, Titus en Paulus maakten uitgebreide reizen (2 Korintiërs 11:25-26). Er was veel verkeer tussen Rome en al haar provincies en men reisde veel in die tijd. De zendingsgerichte gemeente te Antiochië (in Syrië) had reizigers naar Rome en had misschien het eerst het evangelie naar Rome gebracht en in elk geval de bestaande gemeente te Rome versterkt. Op dezelfde wijze hadden de gemeenten te Filippi, Korinte en Efeze meegewerkt, omdat er veel verkeer was tussen deze steden.

Paulus schreef in Romeinen 1:8 dat “het geloof van de christenen te Rome over de hele wereld bekend was”. Daarom bestond de gemeente te Rome al heel veel jaren. De Romeinse schrijver, Suetonius (in Vita Claudii xxv:4, 75-160 n.C.) schreef, “Omdat de Joden voortdurend op aansporing van “Chrestus” de rust verstoorden, heeft Claudius hen uit Rome verbannen.” Hij verwees naar de woordenstrijd tussen Joden die christenen geworden waren en Joden die vijandig tegenover het christelijke geloof bleven. Priscilla en Aquila waren daarvoor al christenen geworden en vluchtten van Rome naar Korinte in 49 n.C. De conclusie moet zijn dat de gemeente te Rome waarschijnlijk tot stand is gekomen door het getuigenis van gewone christenen.

(6) De bediening van Paulus.

Tijdens zijn eerste drie zendingsreizen tussen 47-57 n.C., was Paulus bekend met verschillende christenen uit de gemeente te Rome (Romeinen 16:3-15). Zelf kwam hij pas naar Rome als gevangene in 60 n.C. omdat hij een beroep op de keizer gedaan had om over de zaak van de Joden tegen hem te oordelen (Handelingen 25:1-12). Niettemin was Paulus heel effectief in zijn verkondiging van het evangelie in de gevangenis te Rome, zodat zelfs aan het hele keizerlijke hof (wacht) en anderen bekend is geworden dat hij een gevangene om Christus wil geworden was (Handelingen 28 en Filippenzen 1:12-14). Vanuit zijn gevangenis te Rome heeft Paulus brieven geschreven aan de Kolossenzen, Filemon, Efeziërs en Filippenzen in 60-61 n.C. Tijdens zijn tweede gevangenschap te Rome heeft hij zijn

laatste brief, 2 Timoteüs, in ongeveer 64/65 n.C. geschreven. Petrus was toen niet in Rome, anders zou Paulus over hem geschreven hebben.

(7) De christelijke traditie aangaande de bediening van de apostelen in Rome.

Terwijl de apostel Paulus bezig was met zijn vierde zendingsreis tussen zijn eerste en tweede gevangenschap te Rome tussen 61-64 n.C., waren de apostel Petrus en Markus in Rome (1 Petrus 5:13). Petrus schreef zijn eerste brief ongeveer in 62-63 n.C. vanuit Rome en zijn tweede brief ongeveer 64 n.C. vanuit Rome. Een Latijnse kerkvader in de vierde eeuw, Ambrosiaster, schreef in zijn commentaar op de brief aan de Romeinen dat de gemeente te Rome niet door de apostelen gesticht was, maar door zekere Joodse christenen die een “Joodse vorm” op de gemeente te Rome gestempeld hadden (vgl. deze uitspraak met Handelingen 15:1 en 21:24). De kerkelijke traditie dat de apostel Petrus 25 jaar lang *de bisschop* van Rome was tussen 42-67 n.C. is erg twijfelachtig, omdat de apostel Paulus niet zou nalaten zo een belangrijk feit in zijn brief aan de Romeinen te noemen en Lukas niet zou nalaten dit in zijn boek Handelingen te vermelden. Bovendien kwamen *bisschoppen* pas tot stand in de tweede eeuw n.C.¹

4. De omstandigheden van de gemeente te Rome.

De gemeente te Rome bestond uit een meerderheid van gelovigen vanuit de niet-Joden (heidenen) en een minderheid van gelovigen vanuit de Joden (Romeinen 1:5-6,13; 11:13; 15:9-18). Dit leidde tot spanningen binnen de gemeente:

(1) De apostel Paulus bestreed bepaalde meningen waaraan de Joden en Joodse proselieten vasthielden.

De Joden geloofden dat fysieke afstamming van Abraham, de besnijdenis en het houden van de wet voldoende was om de gunst van God te winnen. De Joodse godsdienstige leiders leerden dat “God aan Abraham beloofd had dat God zijn nageslacht zou behouden (verlossen, rechtvaardigen) op grond van de verdiensten van Abraham, ongeacht hoe goddeloos en zondig de Joden daarna ook al zouden zijn”. Zij leerden ook dat “geen besneden mens ooit naar de hel zou gaan” en dat “heel Israël aan het eeuwig leven zou deelhebben”.

De Joden geloofden dat de zegeningen van het messiaanse koninkrijk beperkt zouden blijven tot Joden en proselieten (mensen die zich tot het Jodendom bekeerd hadden). Maar binnen dit koninkrijk zou er een verschil zijn. De rasechte Joden zouden in dit theocratische koninkrijk hoog boven de niet-Joden verhoogd worden. Het theocratische koninkrijk met al haar zegeningen zou alleen aan Israël behoren (dus eerste klas Joden). Heidenen (niet-Joden) konden alleen een ondergeschikt plaatsje in dit koninkrijk krijgen door Joden (proselieten) te worden (dus, tweede klas Joden).

De Joden geloofden dat zij als Joden niet verplicht waren zich aan het gezag van niet-Joodse (heidense) overheden te onderwerpen. Zij hadden ook hun twijfels over het betalen van belastingen aan deze heidense overheden en zij verachtten de heidenen. Dit leidde voortdurend tot rebellie in de Joodse gelederen en tot verbanning van Joden uit Rome en uiteindelijk tot vernietiging van Jeruzalem met haar tempel in 70 n.C.

(2) De apostel Paulus wees de christenen uit de heidenen terecht omdat zij de gewetensbezwaren van de christenen uit de Joden niet ernstig namen.

De “zwakke christenen” waren christenen die uit de Joden en proselieten voortkwamen. Zij onderhielden nog de wet (waren besneden, onderhielden de sabbat, Joodse feestdagen en Joodse voedselwetten). “De sterke christenen” waren christenen die uit de heidenen (Romeinen) voortkwamen en niet met de Joodse ceremoniële wetten bekend waren. Paulus beval “de sterke christenen” om niet *neer te zien* op de zwakke christenen met hun overtuigingen. En hij beval de zwakke christenen om niet de sterke christenen met hun overtuigingen te *veroordelen* (Romeinen 14:1 tot 15:13).

(3) De apostel Paulus leerde dat er maar één evangelie of boodschap van verlossing is voor zowel heidenen als Joden.

Zowel heidenen als Joden hebben gezondigd en missen de volmaakte standaard voor de gerechtigheid van God en het doel van God voor hun leven (namelijk de heerlijke kenmerken van God te bezitten)(Romeinen 3:23).

Zowel Joden als heidenen worden in het Oude en het Nieuwe Testament op dezelfde manier gerechtvaardigd (verlost), namelijk door geloof in Christus en Zijn volbrachte verlossingswerk zonder de werken van de wet (Romeinen 3:24-25,28).

Zowel Joden als heidenen die in Jezus Christus geloven, zijn “de ware kinderen van Abraham” (Romeinen 4:11-12). Kortom, “er is immers geen enkel onderscheid tussen Jood en Griek. Want Een en dezelfde is Heere van allen en Hij is rijk voor allen die Hem aanroepen” (Romeinen 10:12-13).

(4) De Gemeente/Kerk in het Oude Testament en het Nieuwe Testament wordt in de Bijbel met precies dezelfde namen genoemd.

- Gods eerstgeborene (Exodus 4:22; Jeremia 31:9; Hebr. 12:23)
- Gods zonen en dochters (Jesaja 43:6-7; 2 Korintiërs 6:18)
- De stad Jeruzalem (een symbool voor Gods volk) wordt genoemd: een vrouw, of een bruid, of een echtgenoot (Jesaja 54:1,5-6; Openbaring 21:9-10)
- De twaalf stammen (Genesis 49:28; ; Jakobus 1:1; Openbaring 7:4; Openbaring 21:12)

¹ Zie Dota handleiding 04, supplement 19, “Ontwikkeling van leiderschap in de kerkgeschiedenis”. B. Bisschoppen.

- Een koninkrijk van priesters (Exodus 19:6; 1 Petrus 2:9; Openbaring 1:6)
- Een heilig volk (Exodus 19:6; 1 Petrus 2:9)
- Een uitgekozen volk (Deuteronomium 7:6; 1 Petrus 2:9; Titus 2:14 (uitgekozen, speciale volk))
- Een volk dat Gods persoonlijke eigendom is (Exodus 19:5; Deuteronomium 7:6), “een eigen volk van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus” (Titus 2:14). “een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte” (1 Petrus 2:9)
- Gods verbondsvolk (Leviticus 26:12; 2 Korintiërs 6:16)
- Een verdreven, zwervend volk, verspreid in de verstrooiing, vreemdelingen (Deuteronomium 30:1; Psalm 105:10-13; Ezechiël 12:15; Esther 3:8; 1 Petrus 1:1)
- De eersteling van Zijn opbrengst (Jeremia 2:3; Jakobus 1:18)
- Schape (één kudde) uit de schaapskooi van Israël en uit schaapskooien van andere volken (Ezechiël 34; Johannes 10:16)
- Israël (1 Samuël 7:23; Galaten 6:14-16)
- Joden (Zacharia 8:22-23; Romeinen 2:28-29)
- Sion (ook een symbool voor Gods volk)(Jesaja 51:16; Jesaja 52:7; Hebreëen 12:22-24)
- Het huidige Jeruzalem (dat beneden is) en het Jeruzalem dat boven is (Galaten 4:25-26), het Hemelse Jeruzalem (Hebreëen 12:22), het Nieuwe Jeruzalem (Openbaring 21:2), het Heilige Jeruzalem (Openbaring 21:10)
- Tempel van God (ook een symbool voor Gods volk) (2 Korintiërs 6:16)
- Joodse en niet-Joodse gelovigen die mede-erfgenamen (van Gods volk), tot hetzelfde Lichaam behoren, en mededeelgenoten zijn van Zijn belofte in Christus (Efeziërs 3:6; 2 Korintiërs 1:20).
- Christenen (gezalfde mensen) (Hebreeuws: meshichi; Grieks: christoi) (Psalm 105:15) (Handelingen 11:26) (christianous) die temidden van niet-christenen in de wereld leven!

De Joden en niet-Joden die geloven in Jezus Christus vormen één organisme, die als volgt gesymboliseerd wordt door:

- één kudde (Johannes 10:16)
- één familie met kinderen van God (Galaten 3:26-29)
- één nieuwe mens, één huisgezin van God, één woning van God in de Geest (Efeziërs 2:11-22)
- één Lichaam (1 Korintiërs 12:13; Efeziërs 3:6)
- één olijfbom (Jeremia 11:16-17; Romeinen 11:17-24)
- één uitverkoren en heilig volk van God (1 Petrus 2:9-10).
- één Nieuw Jeruzalem (Openbaring 21:9-14, zie Hebreëen 12:22-24 voor Joden en Galaten 4:21-31 voor niet-Joden).

Daarom

- werd Gods oudtestamentische volk (Israël) niet beëindigd of vervangen,
- maar werd voortgezet op een hoger vlak waarin “de schaduwen” “werkelijkheden” werden (Kolossenzen 2:17; Hebreëen 9:7-10)
- en werd vergroot (uitgebreid) om de gelovigen in Christus vanuit de heidense volken in te sluiten.
- Samen vormen zij op volkomen gelijke vlak het volk van God (1 Korintiërs 12:13; Efeziërs 2:11-22; 3:2-6).

C. DE DATUM EN PLAATS VAN DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

1. De plaats waar de brief aan de Romeinen geschreven werd.

Aan het einde van zijn derde zendingsreis, reisde Paulus door Macedonië naar Korinte (Handelingen 20:2-3). Dit werd zijn derde bezoek aan Korinte. Hij arriveerde in Korinthe vóór de winter 56 n.C. en bleef drie maanden lang in Korinte. Alles duidt op Korinte als de plaats waar Paulus zijn brief aan de Romeinen schreef. Hij had de collecte van de christengemeenten in Macedonië en Achaje voor de arme christenen in Jeruzalem ontvangen en was dus in die omgeving aanwezig (Romeinen 15:25-26). Hij droeg de groeten over van Gaius en Erastus (Romeinen 16:23) die Korintiërs waren (1 Korintiërs 1:14; 2 Timoteüs 4:20). Paulus noemt ook Kenchreeën (Romeinen 16:1) die de oostelijke haven van Korinte vormde.

2. De tijd wanneer de brief aan de Romeinen geschreven werd.

Omdat Paulus het plan had om Jeruzalem voor het Pinksterfeest te bereiken (Handelingen 20:16) schreef hij de brief aan de Romeinen in Korinte tegen het einde van de winter of het begin van de lente in 57 n.C. Het wordt aangenomen dat Febe deze brief naar Rome droeg (Romeinen 16:1-2).

Zijn doel was om onderricht te geven over: “Rechtvaardiging is uit genade en door geloof”. In Romeinen 15:23-24 zei Paulus dat zijn zendingswerk in het oostelijke deel van het Romeinse Rijk tot een einde gekomen was en dat hij van plan was zendingwerk in het westelijke deel van het Romeinse Rijk te beginnen, vooral in Rome en in Spanje. Paulus voelde dat *die tijd nu aangebroken was* (Romeinen 1:10).

Daarom schreef hij deze brief aan de Romeinen tegen het einde van zijn derde zendingsreis in 57 n.C.

3. De data met betrekking tot de derde zendingsreis van Paulus.

De data met betrekking tot de derde zendingsreis van Paulus worden bepaald door de tijden waarin Felix en Festus Romeinse gouverneurs van Judea waren. Felix was gouverneur van Judea tussen 52-59 n.C. en Festus tussen 59-61 n.C. Paulus werd twee jaar lang gevangen gehouden vóór Festus gouverneur werd (Handelingen 24:27). Dus zat Paulus twee jaar gevangen in Caesarea van 57-59 n.C. en waren de data van de derde zendingsreis tussen 53-57 n.C.

D. HET DOEL VAN DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

1. Paulus verlangde naar een persoonlijke bediening in Rome.

Volgens Romeinen 15:23 naderde het einde van Paulus zendingwerk in het oostelijke deel van het Romeinse Rijk en verlangde hij om zendingwerk in het westelijke deel van het Romeinse Rijk te doen, vooral in Rome en in Spanje. Paulus had een bescheiden kijk op zijn voorgenomen bezoek aan Rome en zei dat hij verwachtte niet alleen een oogst onder hen te hebben, maar ook persoonlijk bemoedigd te worden door hun geloof. Niettemin was hij ijverig om het evangelie in Rome te verkondigen (Romeinen 1:8-15). Hij was niet zeker of dat wel zou gebeuren, omdat hij dat al eerder geprobeerd had en verhinderd werd door de tegenstand van vooral de Joden in Jeruzalem (Handelingen 20:3,22-23).

2. Paulus hielp de christenen te Rome zich te verdedigen tegen de aanvallen van de Joden.

Het besef dat hij misschien nooit de broeders in Rome zou zien, maakte dat Paulus zo een volledige brief aan de christenen te Rome schreef. Zijn stijl doet denken aan de manier waarop Paulus gedurende zijn zendingsreizen met de ongelovige Joden debatteerde (Romeinen 4:1; 6:1; 7:7; 8:31; 9:14,30). Paulus wist dat de christenen te Rome te midden van een geweldige meerderheid niet-christenen leefden en hij wilde de christenen helpen hoe zij het Christelijke Geloof tegenover tegenstanders moesten verdedigen en hen zelfs voor het geloof in Jezus Christus konden winnen.

De brief aan de Romeinen is eigenlijk geen volledige samenvatting van de christelijke leerstellingen. Maar Paulus wist wel precies wat de christenen te Rome nodig hadden.

Onder inspiratie van de Heilige Geest schreef hij:

- Romeinen 1-8 over hoe zondaars behouden (gered, verlost, gerechtvaardigd) worden. Ook de christengemeenten en individuele christenen in de rest van de wereld hadden deze fundamentele christelijke leer nodig.
- Romeinen 9-11 over de plaats van Israël (de Joden) ná de eerste komst van Jezus Christus.
- Romeinen 12-16 over het praktische christenleven en in hoofdstuk 14 specifiek over bepaalde aspecten van de wet.²

3. Paulus vermaande de christenen te Rome hoe zich te gedragen.

Rome was de hoofdstad van het Romeinse Rijk. Het was een grote stad met verschillende nationaliteiten die er woonden. Paulus vermaande de christenen hoe zij zich moesten gedragen tegenover elkaar, tegenover hun vijanden en tegenover de overheid. En hij leerde de sterke en zwakke christenen elkaar te accepteren.

4. Paulus vroeg de medewerking van de christenen te Rome voor zijn reis naar Spanje.

In Romeinen 15:24 zei hij dat hij hoopte dat de gemeente te Rome hem zou helpen om een zendingsreis naar Spanje te maken.

Omdat Paulus verschillende doelen had voor het schrijven van zijn brief aan de Romeinen, kunnen wij zijn doel met behulp van zijn eigen woorden in 1 Korintiërs 9:22 en 10:31 formuleren: “Voor allen ben ik alles geworden, om in ieder geval enigen te behouden.” En “Of u dus eet of drinkt of iets anders doet, doe alles tot eer van God.”

E. DE INDELING VAN DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

De brief aan de Romeinen kunnen we de volgende titel geven:

“Romeinen – het evangelie aangaande Gods gerechtigheid.”

De brief leert ons Jezus Christus kennen Die voor God ons gerechtigheid geworden is.

De thema van Romeinen staat in Romeinen 1:16-17 geschreven: “Het evangelie van Christus is ... een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek (i.e. niet-Jood, heiden) ... zoals geschreven staat: De rechtvaardige zal uit het geloof leven.”

De brief aan de Romeinen mag in twee delen verdeeld worden:

1. Het leerstellige deel: Geloof Gods gerechtigheid (Romeinen 1 – 11).

Dit deel mag in vier onderdelen verdeeld worden:

² De wet heet in de Hebreeuwse taal “thora” en in het Arabisch “sharia”.

(1) Het eerste onderdeel: De noodzakelijkheid van Gods gerechtigheid.

Dit staat geschreven in Romeinen 1:1 tot 3:20.

- In Romeinen 1 behandelt hij de zonden van de heidenen en toont dus aan dat de heidenen Gods gerechtigheid nodig hebben.
- In Romeinen 2 behandelt hij de zonden van de Joden en toont dus aan dat ook de Joden Gods gerechtigheid nodig hebben.
- In Romeinen 3:1-20 trekt hij de conclusie dat zonde en de veroordeling van zonde universeel is. Zuiver menselijke gerechtigheid (hetzij door godsdienstige werken van de wet, hetzij door goede werken van de mens) bestaat in deze wereld niet!

(2) Het tweede onderdeel: De weg tot Gods gerechtigheid.

Dit staat geschreven in Romeinen 3:21 tot 4:25.

- In Romeinen 3:21-31 leert Paulus dat Gods gerechtigheid geopenbaard is in het zoenoffer van Jezus Christus aan het kruis. Elk mens mag Gods gerechtigheid gratis ontvangen, alleen door geloof in Jezus Christus.
- In Romeinen 4, bewijst Paulus dat Gods gerechtigheid door het geloof ook de weg van verlossing gedurende de oudtestamentische periode was.

(3) Het derde onderdeel: De uitwerkingen van Gods gerechtigheid.

Dit staat geschreven in Romeinen 5 tot 8.

- In Romeinen 5 produceert Gods gerechtigheid vruchten als vrede met God en volkomen zekerheid van eeuwig leven.
- In Romeinen 6 is Gods gerechtigheid onlosmakelijk verbonden aan een heilig leven.
- In Romeinen 7, wordt het duidelijk dat de christen vrijgemaakt is van (het houden van) de wet zoals die door de Joodse godsdienstige leiders uitgelegd wordt (Romeinen 7:1-6); dat elk zondaar de functies van Gods morele wet blijft ervaren (Romeinen 7:7-13); en dat elke christen nog steeds de strijd tegen de wet van de zonde in zijn tegenwoordige lichaam ervaart (Romeinen 7:14-25).
- In Romeinen 8 ervaart de christen het werk van de Heilige Geest (Romeinen 8:1-27) en is hij “in alles (wat hij op deze aarde meemaakt) meer dan een overwinnaar door Hem die hem liefheeft” (Romeinen 8:28-39).

(4) Het vierde onderdeel: De Gever van Gods gerechtigheid.

Dit staat geschreven in Romeinen 9 tot 11.

- In Romeinen 9 handhaaft Paulus Gods gerechtigheid en trouw, ten spijten van Israëls ongelooft en ongehoorzaamheid. Israëls ongelooft en daaropvolgende verwerping door God was niet totaal: er was altijd een overblijfsel van ware en trouwe gelovigen (in de God van de Bijbel en Zijn Messias/Christus)(Psalm 2:2).
- In Romeinen 10 leert Paulus dat Gods gerechtigheid (alleen) beschikbaar is in Jezus Christus en (alleen) gegeven wordt aan een ieder die gelooft in Jezus Christus, ongeacht of hij een Jood of een niet-Jood (heiden) is. Israëls ongelooft en daaropvolgende verwerping door God was niet arbitrair (willekeurig): Gods uitnodiging tot verlossing (redding, rechtvaardiging) wordt vandaag nog steeds gericht tot Joden.
- In Romeinen hoofdstuk 11 gebruikt God de gedeeltelijke verharding van Israël om grote aantallen niet-Joden (heidenen) te verlossen en gebruikt Hij de verlossing van de heidenen om grote aantallen Joden (i.e. Israël) te verlossen (Romeinen 11:11-24). Israëls ongelooft en daaropvolgende verwerping door God was niet finaal: God wil niet alleen de volheid (het volle getal van de uitverkorenen) van de heidenen behouden (verlossen, redden), maar ook de volheid (het volle getal van de uitverkorenen) van de Joden. Dit betekent dat alle mensen die God *vóór de schepping van de wereld* uitverkoren heeft (Romeinen 8:29; Efeziërs 1:4; 2 Tessalonicenzen 2:13; 2 Timoteüs 2:9b) heel zeker *gedurende de geschiedenis van deze wereld* in Jezus Christus zullen gaan geloven (Romeinen 8:30; 11:25-32; 2 Tessalonicenzen 2:14; 2 Timoteüs 2:9a,10).

2. Het praktische deel: Doe Gods gerechtigheid (Romeinen 12 - 16).

Dit deel mag in twee onderdelen verdeeld worden:

(1) Het eerste onderdeel: De zichtbare demonstratie van Gods gerechtigheid.

Dit staat geschreven in Romeinen 12:1 tot 15:13.

- Romeinen 12 geeft onderricht m.b.t. hoe christenen zich horen te gedragen ten aanzien van God, andere christenen en de tegenstanders.
- Romeinen 13 geeft onderricht over hoe christenen zich horen te gedragen tegenover de overheid, tegenover hun naaste en tegenover Christus.
- Romeinen 14:1 tot 15:13 geeft onderricht hoe de sterke en de zwakke christenen zich tegenover elkaar horen te gedragen.

(2) Het tweede onderdeel: De medewerkers van Gods gerechtigheid.

Dit staat geschreven in Romeinen 15:14 tot 16:27.

- Romeinen 15:14-33 beschrijft de bediening van Paulus onder de niet-Joden (de heidenen), zijn beleid en zijn plannen.
- Romeinen 16 beschrijft andere medewerkers van Gods gerechtigheid.

F. DE BELANGRIJKSTE BOODSCHAPPEN VAN DE BRIEF AAN DE ROMEINEN

1. God openbaart Zichzelf aan mensen in de geschiedenis.

God openbaart Zich in de geschapen natuur en in de geschapen mens. Hij openbaart dat Hij (God) werkelijk bestaat en heel machtig is door middel van Zijn schepping (Romeinen 1:19-20). Hij openbaart Zijn morele wetten in het hart en geweten van de mens (Romeinen 2:14-15). God openbaart Zichzelf ook door Zijn oordelen van de zonden van de mens (Genesis 6:5,11-13), door Zijn vooruitziende zorg voor de mens (Handelingen 14:17 en 17:24-28) en door de verkondiging van het evangelie (Matteüs 24:14). Omdat God Zijn bestaan en zijn wil aan alle mensen geopenbaard heeft, kan geen enkel mens zich voor God verontschuldigen (Romeinen 3:11,19).

2. Alle mensen in de geschiedenis hebben gezondigd en hebben Gods gerechtigheid nodig.

“Want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God” (Romeinen 3:23). “Zondigen” betekent te kort te schieten aan de volmaakte standaard van God voor hun leven, namelijk, om Gods heerlijke tegenwoordigheid en karaktereigenschappen uit te leven. Daarom is er volgens Romeinen 3:10-11 geen verschil tussen één volk en een ander volk.

Hoewel sommige mensen menen dat zij *rechtvaardig zijn en naar het Paradijs zullen gaan* omdat zij de godsdienstige wetten onderhouden³, is geen mens van nature rechtvaardig in de ogen van de God van de Bijbel! Hoewel mensen weten dat er problemen in de wereld zijn, is er geen mens die zijn eigen betreurenswaardige toestand in de ogen van God begrijpt. Hoewel mensen wetenschappelijke en filosofische kennis en antwoorden zoeken, is er geen mens die in zijn eigen kracht de God van de Bijbel zoekt, Die de Bron van wijsheid en verlossing is.

Omdat alle mensen in de wereldgeschiedenis gezondigd hebben, hebben alle mensen in de wereldgeschiedenis verlossing nodig! Dat wil zeggen, zij missen de gerechtigheid die de God van de Bijbel vereist ten einde gerechtvaardigd (gered, verlost, behouden) te worden.

Vergelijk wat Jezus hierover zegt. “Wie niet gelooft, *is al veroordeeld*, omdat hij niet geloofd in de Naam van de eniggeboren Zoon van God” (Johannes 3:18). “Wie de Zoon van God ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar *de toorn van God blijft op hem*” (Johannes 3:36). “Als u niet gelooft dat Ik het ben (i.e. dat IK BEN DIE IK BEN, Exodus 3:14), *zult u in uw zonden sterven*” (Johannes 8:24).

3. Mensen worden alleen door geloof gerechtvaardigd.

Mozes zei in Leviticus 18:5, “De mens die Gods wet onderhoudt, zal erdoor leven.” De Joden dachten dat een Jood die probeert om de wet⁴ zo goed als mogelijk te onderhouden door God gerechtvaardigd zou worden en het Paradijs zou beërven⁵. Daarom probeerden de Joden hun eigen “gerechtigheid” te bewerkstelligen door de wet van God zo goed mogelijk te onderhouden.

De gedachten van de Joden waren fout! Zij vergaten dat wat de God van de Bijbel vereiste, was niet om te proberen om de wet zo goed mogelijk te onderhouden, maar *absolute volledige en volmaakte gehoorzaamheid aan de wet* van de God die Zich in de Bijbel openbaarde! Niemand in de menselijke geschiedenis is in staat om de wet van God absoluut volledig en volmaakt te onderhouden! Elk mens schiet tekort aan Gods volmaakte standaard! Romeinen 3:19-20 zegt, “Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn, opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig wordt voor God, omdat uit werken van de wet geen vlees (mens) voor hem (God) gerechtvaardigd zal worden.” Jakobus zegt, “Want wie de hele wet in acht neemt, maar op één punt struikelt, die is schuldig geworden aan alle geboden” (Jakobus 2:10)! En Paulus zegt, “Allen die uit de werken van de wet zijn, zijn onder de vloek. Er staat immers geschreven: ‘Vervloekt is ieder die niet blijft bij alles wat geschreven staat in het boek van de wet, om dat te doen’” (Galaten 3:10). Niemand zal door het proberen om de wet te onderhouden, gerechtvaardigd worden, omdat er niemand in de wereldgeschiedenis is die de wet absoluut volledig en volmaakt heeft gehouden, behalve de Heere Jezus Christus (Hebreeën 4:15).

“Jezus Christus is *het einde van de wet*” (Romeinen 10:4) zodat mensen Gods gerechtigheid mogen ontvangen, niet door de wet te houden, maar door te geloven in Jezus Christus. Hij was zondeloos en vervulde op volmaakte wijze alle vereisten van Gods wet. Wie in Jezus Christus gelooft, ontvangt *de absoluut volmaakte gerechtigheid van Jezus Christus* als een gratis cadeau. Niemand kan zijn *eigen gerechtigheid* verdienen door de wet van God te onderhouden of door goede werken te doen. Daarom zegt Romeinen 3:28, “Wij komen dus tot de slotsom dat een mens door het geloof gerechtvaardigd wordt zonder werken van de wet.”

Romeinen 4:1-5 toont aan dat het Oude Testament nooit mensen leerde dat zij door de werken van de wet gerechtvaardigd konden worden. Genesis 15:6 zegt, “Abraham geloofde in de HEERE en Die *rekende* hem dat tot gerechtigheid.” Beter dan het woord “rekenen” is het woord: “toeschrijven”, “toerekenen”, “beschouwen”. Hoewel

³ De godsdienstige wetten zijn: (1) geloven dat God één is, (2) drie maal per dag bidden, (3) bepaalde tijden vasten, (4) een tiende van hun geld geven (5) en drie maal per jaar een pelgrimsreis maken.

⁴ ‘De wet’ bestaat uit (1) de morele wetten in de Tien geboden (Exodus 20:1-17), (2) de ceremoniële wetten als de besnijdenis, de sabbat, de wassingen, de offeranden, de voedselwetten, en de tienden en (3) de burgerlijke wetten van Israël als bv. de heilige oorlogen voeren, de wetten m.b.t. kleding, huwelijks en echtscheidingswetten, de strafwetten voor verkrachting en stelen, enz. De godsdienstige leiders in Israël hebben 613 wetten die zij zelf bedacht hadden hieraan toegevoegd. De wet heet in Hebreeuws ‘de Tora’ en in het Arabisch: de Sharia.

⁵ “Het Paradijs beërven” betekent: het eeuwige leven beërven; verlost worden (zie Romeinen 10:2-5)

religieuze mensen zich voor andere mensen beroemen op hun werken van de wet, kunnen zij nooit roemen voor de God van de Bijbel! God rechtvaardigt nooit mensen die zichzelf rechtvaardigen, maar alleen mensen die in Jezus Christus geloven!

Vergelijk wat Jezus hierover zegt:

“IK BEN DE WEG. Niemand komt tot de Vader dan door Mij” (Johannes 14:6; zie Matteüs 11:27-29).

“Verwonder u niet dat Ik tegen u gezegd heb: U moet opnieuw geboren worden” (Johannes 3:7, zie vers 3).

4. Mensen die door geloof gerechtvaardigd zijn, hebben vrede met God.

Een mens die in Jezus Christus gelooft, heeft “vrede” met God.

- Ten eerste betekent het woord “vrede” dat je helemaal zeker bent dat al je zonden *in het verleden* vergeven zijn, dat je in Gods ogen volkomen rechtvaardig bent en met God verzoend bent (Romeinen 5:1-2,10).
- Ten tweede betekent het woord “vrede” dat alle kwaad *in de tegenwoordige tijd* door God overstemd wordt voor de christen ten goede. Al het lijden dat hij doormaakt bewerkstelligt volharding, karakter en hoop (Romans 5:3-5; 8:28).
- Ten derde betekent het woord “vrede” dat *de toekomstige gebeurtenissen* op de aarde de christen nooit van God kan scheiden, dat hij behouden wordt van Gods toekomstige toorn over de zonde en dat niemand en niets hem van Gods liefde voor hem kunnen scheiden (Romeinen 5:9,21; 8:37-39; vgl. Johannes 10:28).

5. Hoewel de oudtestamentische wet niet een mens kan rechtvaardigen, heeft de wet een belangrijke functie.

Niemand zal door de wet te onderhouden gerechtvaardigd (behouden, gered, verlost) worden (Romeinen 3:28)!

- De wet functioneert als “een spiegel” waarin mensen hun eigen zonden leren herkennen (Romeinen 3:20).
- De wet functioneert als “een vergrootglas” waardoor mensen de omvang en kwaadaardigheid van hun zonden kunnen zien (Romeinen 5:20).
- De wet functioneert als “een rechter” die alle mensen *schuldig* verklaart en hen verantwoordelijk maakt verantwoording aan God af te leggen (Romeinen 3:19).
- De wet functioneert als “een leermeester” op school die mensen erop wijst dat zij Christus en Zijn gerechtigheid nodig hebben (Galaten 3:24).
- De wet functioneert als “een gids” die mensen de weg wijst hoe zij als christenen horen te leven (Romeinen 13:8-10).
- En de wet functioneert als “een toorn” dat alle soorten van kwaad in de mens beteugelt (1 Timoteüs 1:9-11).
- Maar de wet kan nooit functioneren als ‘een middel tot de rechtvaardiging’ (verlossing, redding, zaligheid).

6. De rechtvaardiging is onlosmakelijk verbonden aan de heiliging.

“Rechtvaardiging” betekent dat God een gelovige rechtvaardig *verklaart* en daarna hem *beschouwt en behandelt* als volledig en volmaakt rechtvaardig in Zijn ogen op grond van de verzoening die Jezus Christus aan het kruis bewerkstelligt heeft en die de gelovige door geloof met lege handen aanvaard heeft.

In Romeinen 6 ligt de nadruk van het woord “heiliging” niet op het proces steeds meer heilig te worden, maar eerder op de toestand eens en voor altijd geheiligd te zijn! “Heilig” betekent: *afgezonderd* van wat kwaad is in Gods ogen en *toegewijd* aan wat recht is in Gods ogen. De christen heeft eens en voor altijd met de zonde gebroken en zich eens en voor altijd toegewijd aan de gerechtigheid!

Romeinen 6:5-7 leert dat ieder die door geloof verenigd is met Christus in Zijn dood, heel zeker met Christus verenigd zal worden in Zijn opstanding! Door geloof in Jezus Christus is “zijn oude ik” met Christus aan het kruis gespijkerd, zodat zijn fysieke lichaam niet langer beheerst en beheerd wordt door zijn zondige natuur. De onvrijwillige verplichte slavernij aan de zonde is definitief verbroken! Paulus leert dat de ware aard en ontwerp (doel en vormgeving) van het Christendom is om nieuw leven te produceren. Paulus toont aan dat de aard van deze vereniging met Jezus Christus zo is dat het onmogelijk is om deel te hebben aan de voordelen van de dood van Christus zonder ook deel te hebben aan de voordelen van de opstanding van Christus! Delen in de voordelen van de opstanding van Christus betekent ten eerste gelijkvormig worden aan Christus in een heilig leven hier op deze aarde en ten tweede gelijkvormig worden aan Christus in een leven van heerlijke onsterfelijkheid van geest (ziel) en lichaam na de dood (Romeinen 8:11). Beiden maken deel uit van het nieuwe leven dat vanuit Christus vloeit.

Enerzijds leert Paulus dat het onmogelijk voor een mens is om gelijkvormig aan de dood van Christus te worden zonder gelijktijdig gelijkvormig te worden aan Zijn opstanding en leven! Er is een analogie tussen de *letterlijke* dood en opstanding van Christus tweeduizend jaar geleden en de *geestelijke* dood en opstanding van de christen hier en nu op deze aarde! Er is ook een causale relatie tussen de dood en opstanding van Christus enerzijds en de dood en opstanding van de christen anderzijds: Evenals de opstanding van Christus het zekere gevolg van Zijn dood was, zo is een heilig leven van een christen (dat wil zeggen, zijn opstanding met Christus) het zekere gevolg van zijn rechtvaardiging (dat wil zeggen, zijn sterven met Christus). De opstanding van Jezus Christus maakt de heiliging van de christen heel zeker! De christen deelt in het leven van Christus omdat hij ook deelt in Zijn dood.

Anderzijds leert Paulus dat het voor een christen onmogelijk is gelijkvormig te worden aan het leven van Christus als hij niet gelijkvormig wordt aan de dood van Christus! Een christen moet eerst gerechtvaardigd worden voor hij geheiligd kan worden! Evenals de dood van Christus vóór Zijn opstanding ging, zo gaat de rechtvaardiging van de christen vóór zijn heiliging! Een christen deelt in de dood van Christus ten einde ook te kunnen delen in Zijn opstanding en leven.

Dus leert de brief aan de Romeinen dat de staat (toestand) van rechtvaardiging en de staat (toestand) van heiliging onscheidbaar zijn! De staat van heiliging leidt tot het proces van heiliging. De dood en opstanding van Jezus Christus maakt de rechtvaardiging en heiliging van de christen absoluut zeker. Door geloof in Jezus Christus deelt de christen hier en nu in de dood en opstanding van Christus in Jeruzalem tweeduizend jaar geleden!

7. Christenen moeten door de Heilige Geest leven.

“Leven in de Geest” is niet een mystieke ervaring, maar een dagelijks concrete verantwoordelijkheid. Het betekent dat de christen voortdurend zijn gedachten moet richten op wat de Heilige Geest (de Geest van Christus) wil en verlangt. Dat wil zeggen, hij richt zijn gedachten op wat de Bijbel leert (Romeinen 8:5; zie Johannes 14:26; 16:13-14; Efeziërs 6:17).

Het betekent dat de christen “de daden van het lichaam” (elk boze of zondige daad die zich in zijn sterfelijke lichaam wil uitdrukken) doodt (Romeinen 8:13). Daarom spoort Romeinen 6:13 en 19 de christen aan om de leden van hun lichaam niet langer ter beschikking aan de zonde als wapens van ongerechtigheid te stellen, maar om ze eerder beschikbaar ten dienste van de gerechtigheid te stellen die tot heiliging leidt.⁶

8. God is de soevereine (almachtige) Heerser in alles.

Gods soevereiniteit betekent dat God de Koning van het heelal is en dat niets en niemand Hem kan verhinderen om Zijn plan met deze wereld en met elk christen volledig uit te voeren.

- Alles wat er op de aarde gebeurt, wordt door God ten goede van de christen gebruikt (Romeinen 8:28). Dus, God is soeverein of vrijmachtig in Zijn goedheid.
- Alle mensen die God uitverkoren heeft, zullen behouden (gered, verlost) worden (Romeinen 8:29-30). Dus, God is soeverein of vrijmachtig in wie Hij behoudt.
- Niets wat op de aarde gebeurt, kan de christen van God of zijn liefde voor de christen scheiden (Romeinen 8:35-39)! Dus, God is ook soeverein of vrijmachtig in Zijn liefde.

9. Mensen worden Gods kinderen op grond van wat God gedaan (verricht) heeft.

- Mensen worden kinderen van God, niet door hun afkomst (omdat hun ouders christenen zijn), maar alleen op grond van *Gods soevereine belofte* (Romeinen 9:6-9).
- Mensen worden kinderen van God, niet door hun menselijke verdiensten of religieuze en goede werken, maar alleen op grond van *Gods soevereine uitverkiezing en roeping* (Romeinen 9:10-13; zie 2 Tessalonicenzen 2:13-14).
- Mensen worden kinderen van God, niet door hun menselijke verlangens, vrije wil of menselijke inspanning, maar alleen op grond van *Gods soevereine barmhartigheid* (Romeinen 9:14-16, zie Romeinen 9:18).

Dat bedoelt Jezus Christus als Hij zegt, “Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekt.” “Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen” (Johannes 6:37,44,65).

10. Gods plan is om zowel Joden als niet-Joden (heidenen) te redden (te rechtvaardigen).

Romeinen 11:11-27.

- De *verwerping* van ongelovige en ongehoorzame Joden (Israël) heeft geleid tot de *acceptatie* van massa’s gelovige heidenen (zie Handelingen 13:44-48; Romeinen 11:11).
- En de *acceptatie* van de gelovige heidenen leidt tot de *acceptatie* van massa’s gelovige Joden. “Een grote menigte die niemand kon tellen uit elke stam, taal, volk en natie (inclusief Israël)” zal behouden worden (zie Openbaring 5:9-10; Openbaring 7:9-10).
- Bij de wederkomst van Christus zal “het volle getal” van (uitverkoren) heidenen en “het volle getal” van (uitverkoren) Israël gelijktijdig bereikt worden (Romeinen 11:26-27).

Dus, alle mensen die God uit de heidenen en uit de Joden in elke generatie in de geschiedenis uitverkoren heeft, zullen “geroepen, gerechtvaardigd (gered) en verheerlijkt worden” (Romeinen 8:29-30,33).

Maar ongelovige heidenen en ongelovige Joden zullen “van de wortel van de olijfbom afgebroken of afgekappt worden” (Romeinen 11:20-22) en “buiten het koninkrijk van God geworpen worden” (Matteüs 3:10,12; Matteüs 8:11-12; Openbaring 21:8). “Alle struikelblokken en hen die de wetteloosheid doen” zal Hij uit Zijn koninkrijk verzamelen en in de vurige oven werpen (Matteüs 13:41)! De engelen zullen komen en de slechten uit het midden van de

⁶ Gerechtigheid = doen wat recht in de ogen van God is. Dit leidt tot heiliging = een leven dat zich *afkeert* van de zonde en *toewijdt* te veranderen naar Christusgelijkvormigheid.

rechtvaardigen afzonderen en zij zullen hen in de vurige oven werpen” (Matteüs 13:49-50). “Het koninkrijk van God zal van hen weggenomen worden en zij zullen verpletterd worden (Matteüs 21:43-44)!

11. God vereist dat christenen veranderen.

Alle christenen horen voortdurend te veranderen en te groeien tot steeds meer gelijkvormigheid aan Christus (Romeinen 12:1-3 en 13:14).

De brief aan de Romeinen leert:

- Hoewel God het initiatief met betrekking tot de verlossing (rechtvaardiging) en leven neemt, blijft elke christen volledig verantwoordelijk om op Gods initiatieven te reageren.
- Er bestaat geen goddelijke uitverkiezing zonder menselijke verantwoordelijkheid. De leer van de uitverkiezing van God mag nooit van de leer van de verantwoordelijkheid van de mens gescheiden worden.
- Er bestaat geen staat van rechtvaardiging zonder staat van heiliging en proces van heiligmaking. De leer van de rechtvaardiging mag nooit in het menselijke denken of in het dagelijkse leven van de leer van heiliging gescheiden worden.
- Een christen kan alleen zekerheid van zijn verlossing hebben als hij in geloof en gehoorzaamheid blijft leven!

12. God eist dat christenen zich aan alle door God gegeven gezagsinstellingen onderwerpen.

Alle christenen moeten zich onderwerpen aan alle gezagsinstellingen van God in de Bijbel (Romeinen 13:1-7).

De zeven gezagsinstellingen van God in de Bijbel zijn:

- Het gezag van God boven alles en allen (Openbaring 1:5; 19:16; 1 Korintiërs 15:24-28).
- Het gezag van de mens boven de geschapen aarde (Genesis 1:28).
- Het gezag van de man over de vrouw in het huwelijk en in de Gemeente (Efeziërs 5:22-25; 1 Timoteüs 2:11-12).
- Het gezag van ouders over hun onmondige kinderen (Efeziërs 6:1-4).
- Het gezag van werkgevers over hun werknemers (Efeziërs 6:5-9).
- Het gezag van de overheid over haar onderdanen (Romeinen 13:1-7; 1 Petrus 2:13-18).
- Het gezag van de raad van oudsten over de gemeenteleden (Handelingen 20:17,28; Hebrëëen 13:17).

Alle burgers moeten zich onderwerpen aan de burgerlijke overheid die over hen aangesteld is, behalve als de overheid in strijd met het hoogste gezag (God) handelt (Handelingen 4:19-20; 5:29). Alle menselijke gezag dat in strijd is met het goddelijke gezag, moet op juiste wijze weerstaan worden. Let op “het beest dat uit de zee opkomt”. Hij vertegenwoordigt Satans antichristelijke politieke macht in de wereld (Openbaring 13:1-10).

13. God eist dat christenen elkaar met hun verschillen accepteren.

Christenen hebben verschillende genadegaven van God ontvangen en hebben dus verschillende functies (taken) in het ene Lichaam van Christus. Ieder christen behoort als ledemaat aan de andere christenen (Romeinen 12:3-8).

De sterke christenen moeten de gewetensbezwaren van zwakke christenen serieus nemen in zoverre zij niet tegenstrijdig zijn met de waarheid in de Bijbel. En de zwakke christenen moeten de overtuigingen van de sterke christenen respecteren, ook alleen in zoverre deze overtuigingen niet tegenstrijdig zijn met de waarheid in de Bijbel (Romeinen 14:1-15:13).